Васіль ТКАЧОЎ

Прыемнага апетыту!

Гумарэска

Раніцай, як заўсёды, жонка прыліпла да тэлевізара: ужо колькі тыдняў запар ішоў яе любімы серыял «Мухтар». Ціханчык паспрабаваў адцягнуць жончыну ўвагу:

– Любая, што ў нас сёння на сняданак?

– Хіба ў цябе рук няма? Прыгатуй што хочаш і снедай! Не вялікі пан, – узнялася жонка. – А калі я, напрыклад, у санаторый паехала альбо, крый бог, у бальніцы аказа-

лася, ты галадаў бы? Умёў усё, што пад руку трапіла. Не перашкаджай глядзець кіно!

На другі дзень Ціханчык крадком зазірнуў у залу, дзе стаяў тэлевізар. Адтуль залівіста забрахаў сабака.

Мужчына махнуў рукой і патупаў на кухню. «Нешта трэба з'есці, – разважаў ён. – Але што?» Адчыніў халадзільнік, уміг ацаніў сітуацыю: «Можа, яешню?..» Хоць гэта і халасцяцкі сняданак, аднак нічога не паробіш. Ціханчык нават уявіў, як бярэ яйкі, шпокае іх на патэльню, аднак потым прычыніў халадзільнік, сеў на зэдлік каля тэлефона. «А зраблю я ход канём, – ад ідэі, якая раптам прыйшла яму ў галаву, ажно засвяціўся твар. – Я ж бачу, як стара-

ецца жонка дагадзіць нявестцы. Во ўжо завіхаецца перад ёй! І смажыць, і пражыць, і на стол ставіць. А ты, маўляў, нявестачка, глядзі і вучыся. Пераймай вопыт! Вось і скажу, быццам сын з жонкай завітаюць у госці... Пагляджу потым, як яна будзе свой серыял даглядаць».

Ціханчык набраў па мабільніку нумар хатняга тэлефона. Затым зняў трубку і гучна загаварыў:

– Прывітанне, прывітанне!.. Дык, кажаце, прыйдзеце сёння?.. Зараз пайду маці скажу, няхай рыхтуецца. Чакаем!

Жонка, пачуўшы гэтыя словы, забылася пра серыял і адразу ж заспяшалася на кухню. Толькі перапытала:

– Дык што, зараз прыйдуць?

– Так, зараз. Паснедаць чамусьці вырашылі ў нас...

Як завіхалася на кухні жонка! А Ціханчык, хітравата назіраючы за ёй, выбраў момант і зноў набраў па мабільным хатні тэлефон:

– Дык што, не прыйдзеце? – нібы шкадуючы, здзівіўся Ціханчык. – Тэрмінова выклікалі на працу Сяргея? Ай-я-яй! А маці тут усяго нагатавала – пальчыкі абліжаш! І катлеткі, і адбіўныя, і салацік... Шкада, вельмі шкада. Давядзецца снедаць самім.

– Ідзі еш хоць ты... – настрой у жонкі адразу сапсаваўся. – Мне не хочацца.

– Прыемнага апетыту! – сядаючы за стол, пажадаў сам сабе Ціханчык і пачаў умінаць усё, што стаяла на ім. Еў і нахвальваў сябе за знаходлівасць і кемлівасць... Жонка, між тым, бурчэла каля тэлевізара: маўляў, столькі нагатавала, а дзяцей няма. Дарэмна толькі старалася.

Не, не дарэмна – спытайцеся ў Ціханчыка, ён вам скажа, што даўно так смачна не снедаў.

г. Гомель.